

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **Š. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: a) ALITRON-OST s.r.o., se sídlem Tečovice 378, 763 02 Zlín 4 – Malenovice, b) E. P., c) E.ON Česká republika, s.r.o., se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, 370 49 České Budějovice, d) M. F., e) H. F., f) M. Ch., g) S. Ch., v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29. 4. 2015, č. j. KUZL 24998/2015, sp. zn. KUSP 55061/2014 ÚP-Do,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7. 7. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2015, č. j. KUZL 24998/2015, sp. zn. KUSP 55061/2014 ÚP-Do (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru stavebních a dopravních řízení (dále též „prvostupňový orgán“) ze dne 17. 7. 2014, č. j. MMZL 059738/2014, sp. zn. MMZL-SÚ-028935/2014/Ka (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým prvostupňový orgán rozhodl o umístění stavby „*Rekonstrukce, oprava a přístavba polyfunkčního domu Zlín, Sokolská č. p. 551*“ na pozemcích st. pl. 678 (zastavěná plocha a nádvoří), p. č. 53/1 (zahrada, p.č. 53/2 (ostatní plocha-zeleň) a p.č. 2988/1 (ostatní plocha – silnice) v k.ú. Zlín. Výrokem č. I. prvostupňový orgán určil umístění stavby na pozemku, prostorové řešení stavby, druh a účel stavby, vymezil území dotčené vlivy stavby, stanovil podmínky pro umístění stavby a podmínky pro provedení části stavby, nevyžadující stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu. Výrokem č. II. prvostupňového rozhodnutí rozhodl prvostupňový orgán za použití ustanovení § 94a odst. 5 a ustanovení § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „stavební zákon“) a ustanovení § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě rozhodování, územního opatření a stavebního řádu o povolení stavby (dále též „vyhláška“) stanovil podmínky pro provedení stavby a stanovil podmínky pro užívání stavby a vydal stavební povolení. Stavebníkem je společnost ALITRON-OST, s.r.o., IČ 607 557 25, sídlem Tečovice 378, 763 02 Zlín.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí z důvodu nedostatku podkladů ve správním spise. Má za to, že napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu a je v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 a 4, ustanovením § 3, 5 a 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „s.ř.“) a v rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) a ustanovením § 134 odst. 4 stavebního zákona. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno. Uvádí, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s námitkami žalobce, které předkládal v průběhu správního řízení a některé zcela ignoroval. Žalobce dále konstatuje, že předmětná stavba byla zahájena ještě před vydáním rozhodnutí o povolení stavby a to bez jakéhokoli jiného povolení. Nesouhlasí a cítí se být poškozen ve svých právech, když nebyl projednán jeho návrh na jiné řešení příjezdu do garáží, čímž se snažil ochránit svá práva na zachování stávající pohody bydlení a ochránit své bydlení před novými vlivy navrhované stavby. Dle žalobce tak byl postup prvostupňového orgánu i žalovaného nesprávný a nezákonný a žalobce přímo poškozuje. Má za to, že ve věci hluku dané stavby nelze odkázat žalovaným na závazný posudek Ministerstva zdravotnictví České republiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „Ministerstvo zdravotnictví“), jelikož neřeší všechny námitky a pochybnosti o správnosti a úplnosti předložených podkladů a není zřejmé, kdo provedl výpočet u bodu „K2“, kdo odpovídá za jeho správnost a zda takoví úředníci vůbec disponují potřebnou způsobilostí. Dle žalobce je proto takový výpočet a podklad nepřezkoumatelný, a proto je nepřezkoumatelné i celé rozhodnutí.

[3] Žalobce má za to, že již v době povolování dané stavby nebylo dostatečně a bez odstranění důvodných pochybností v souladu s ustanovením § 3 s.ř. zjištěno a prokázáno modelovým řešením úplné Hlukové studie zpracované způsobilou osobou, že k takovému

ohrožení práv žalobce nadměrným hlukem nedojde. Dle žalobce Hluková studia od RNDr. J. V., CSc. ze dne 5. 11. 2012 vůbec neřeší hlukovou situaci v nočních hodinách a v referenčním bodě označeném „K2“. Brojí proti tvrzení, že není nutné posuzovat vliv navrhované stavby v hladinách hluku i v nočních hodinách.

[4] Další námitka žalobce směřuje do procesních práv, kde uvádí, že dne 30. 5. 2014 zaslal prvostupňovému orgánu Doplnění námitek do řízení a konstatuje, že se jedná o námitky proti nově předloženým důkazům a nejednalo se tak o námitky opožděné a správní orgán se k nim měl vyjádřit. Je přesvědčen, že bylo jeho oprávněným požadavkem požadovat, aby součástí výpočtů hlukové studie byl zjištěn i hluk v bodě „K2“. Dle žalobce není na správním orgánu Krajské hygienické stanice Zlín, aby stanovoval umístění referenčních bodů pro výpočty hlučnosti ani konkrétní obsah Hlukových studií. Závěrem uvádí, že stavba bude mít vliv na pohodu bydlení a negativním způsobem ovlivní i tržní hodnotu bytu žalobce.

III. Vyjádření žalovaného, doplnění žaloby a replika žalobce, duplika žalovaného

[5] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 24. 9. 2015, uvádí, že žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí z důvodu chybějících údajů ve správním spise, avšak žalovaný zdůrazňuje, že žalobce svoji námitku nijak nespecifikoval a nevymezil, čím by tento nedostatek měl mít vliv na práva žalobce. Opakuje, že se námitkou zahájení stavby v napadeném rozhodnutí zabýval. Žalovaný uvádí, že k postupu dle ustanovení § 134 odst. 4 stavebního zákona nebyl v předmětné věci důvod, neboť nebylo prokázáno, že by na předmětné stavbě došlo k provádění prací vyžadujících rozhodnutí či opatření stavebního úřadu. K námitkám týkající se nesprávného vyhodnocení námitek žalobce žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a na příslušná zákonná ustanovení, čímž žalovaný konstatuje, že v projednávané věci vypořádal vše, co mohl, a že žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení je výlučně v dispozici záměru stavebníka. Správní orgán není oprávněn v řízení o žádosti projednávat jiný záměr než ten, který byl předmětem podané žádosti. K námitkám týkající se hluku žalovaný uvádí, že všechny byly v řízení řádně vypořádány příslušným dotčeným orgánem, do jehož věcné působnosti problematika spadá. Žalovaný dále v ostatních námitkách odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a závěrem konstatuje, že se nijak nesnažil představit stavebníka v co možná nejlepším světle a navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

[6] Žalobce zaslal dne 14. 9. 2016 zdejšímu soudu doplňující informace k žalobě, kde konstatuje, že během roku od podání žaloby bylo ve stavebních pracích na předmětné stavbě pokračováno a při nich došlo nejprve k částečnému zřízení původní stavby a následně došlo k téměř úplné demolici tohoto stavebního objektu. Zdůrazňuje, že s něčím takovým vydané stavební povolení nepočítalo a jako takové nemůže být podkladem pro další provádění této zdejší stavby. Podotýká, že stavební úřad s tímto mimořádným postupem dle ustanovení § 177 stavebního zákona vydal souhlas s údajným obnovením zdejší demolované původní stavby.

[7] Dne 11. 10. 2016 žalobce zaslal repliku k vyjádření žalovaného k žalobě a uvádí, že to, že stavba byla demolována, prokazuje, že stavební práce, které započaly před vydáním stavebního povolení, dostatečně narušily statiku budovy a nemohly být tudíž definovány

pouze jako práce udržovací. Žalobce poukazuje na zjevnou nečinnost stavebního úřadu a jeho nepoužití úředního postupu předepsaného ustanovením § 134 odst. 4 stavebního zákona. Konstatuje, že uvedený úřední postup je prokazatelně nepřezkoumatelný a jeho správnost a zákonnost nelze potvrdit. Žalobce trvá na svých námitkách.

[8] Dne 7. 11. 2016 zaslal žalovaný zdejšímu soudu vyjádření k replice, kde uvádí, že trvá na tom, že před nabytím právní moci rozhodnutí stavebního úřadu byly na stávající stavbě prováděny pouze práce nevyžadující povolení či ohlášení stavebního úřadu. Žalovaný konstatuje, že dům není kulturní památkou, nenachází se v památkové zóně a dům není dlouhodobě obývaný, o čem svědčil i jeho stav. To, že žalovaný nezahájí řízení z moci úřední, nemohlo mít žádný dopad do právní sféry žalobce a nemohlo se nijak dotknout jeho vlastnických práv. Žalovaný opakovaně zdůrazňuje, že prováděl na předmětné stavbě kontrolní prohlídky. Dále uvádí, že tvrzení žalobce, že zahájením stavby před nabytím právní moci stavebního povolení mělo vliv na zřízení celé stavby, považuje žalovaný za spekulativní, neboť ke zřízení stavby došlo až v březnu roku 2016, tedy v době, kdy změna stavby byla na základě tohoto povolení prováděna. Příčiny této havárie byly šetřeny příslušnými správními orgány, přičemž výsledky tohoto šetření nejsou žalovanému známy. Zdůrazňuje, že při přezkoumávání soud vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního úřadu, tudíž je námitka žalobce bezpředmětná. Ve věci dalších námitek odkazuje na napadené rozhodnutí a svá vyjádření a opakuje, že stavebnímu úřadu nepřisluší, aby sám, bez vůle navrhovatele, do jeho návrhu na základě námitek účastníků zasahoval a návrh měnil. Závěrem uvádí, že v případě, že nebudou splněny limity hluku, bude stavebník povinen v součinnosti s Krajskou hygienickou stanicí Zlínského kraje navrhnout takové opatření, která splnění hygienických limitů zajistí, z toho důvodu bude u stavby proveden nejdříve zkušební provoz. Bez realizace opatření nebude vydán kolaudační souhlas, který opravňuje vlastníka stavby k jejímu užívání.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[10] Námitky žalobce lze rozdělit do čtyř kategorií. První kategorie se týká procesního postupu správního orgánu k námitkám žalobce v průběhu správního řízení (nepřezkoumatelnost), další kategorie se týká samotné předmětné stavby a jejího zahájení (nezákonnost), třetí se týká požadavků na hluk a námitky proti Hlukové studii a poslední čtvrtá kategorie se týká pohody bydlení a snížení tržní hodnoty bytu.

IV.a) Nepřezkoumatelnost

[11] Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřuje v nedostatečném vypořádání se žalovaného s námitkami žalobce. Zdejší soud poukazuje na to, že odvolání žalobce ze dne 6. 8. 2014 podané proti rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. MMZL-SÚ-028935/2014/Ka, č. j. MMZL 059738/2014, obsahuje námitky týkající se zahájení stavby ještě před vydáním stavebního povolení, dále žalobce brojí proti vypořádání jeho námitek v předešlém řízení správním orgánem, navrhuje jiný vjezd do garáže předmětné nemovitosti, další námitka se týká Hlukové studie a výpočtu hluku v bodě K2, a mimo jiné brojí i proti stanovisku Ministerstva zdravotnictví, které má žalobce za rozporné a vydané na základě nedostatečných a nepřezkoumatelných podkladů.

[12] Zdejší soud konstatuje, že veškeré výše uvedené námitky jsou v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádány. K první námitce týkající se zahájení stavby jasně žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí na str. 7 a 8, že se jednalo o udržovací práce (viz dále v odůvodnění). Na str. 8 a 9 vypořádává tvrzení týkající se ignorace námitek, kde přímo uvádí, že „*nesprávně uvedený údaj stavebního úřadu, že účastníci územního řízení neuplatnili námitky a návrhy a nevyjádřili se k podkladům pro rozhodnutí nemá vliv na rozhodnutí ve věci, neboť v daném případě stavební úřad vymezil okruh účastníků územního řízení i okruh účastníků stavebního řízení shodně, jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí (str. 7 a 8) a námitkami a návrhy účastníků řízení i jejich vyjádření k podkladům se v odůvodnění rozhodnutí zabýval (str. 13 až 18 vydaného rozhodnutí).*“ Ze samotného spisového materiálu je zřejmé, že se v tomto případě jednalo pouze o formulační chybu v odůvodnění, jelikož spisový materiál obsahuje veškerá podání, která dokládají, že žalobce podal námitky. Jednotlivé námitky jsou v prvostupňovém rozhodnutí dále vypořádány. Žalobce se mohl seznámit s podklady a uplatnit námitky. Námitky týkající se hluku jsou taktéž vypořádány v napadeném rozhodnutí a zdejší soud opět odkazuje na spisový materiál, ze kterého jasně vyplývá, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a vyrozuměl dotčené orgány, které se k podané námitce vyjádřily. Správní orgán má ze zákona povinnost pouze posoudit žádost žadatele dle záměru žadatele v souladu s ustanovením § 90 a 111 stavebního zákona. Což znamená především posoudit žádost s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, s požadavky dle zákona a prováděcích právních předpisů, s požadavky na veřejnou infrastrukturu a technickou infrastrukturu, se stanovisky dotčených orgánů, s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení, s projektovou dokumentací atd. K námitce nevypořádání doplnění námitek do řízení se žalovaný taktéž vyjádřil v napadeném rozhodnutí na str. 13, kde zdůrazňuje, že „*námitky, návrhy i vyjádření k podkladům jsou správním orgánem vypořádávány v části odůvodnění rozhodnutí, a pokud se tedy stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí takovými námitkami, návrhy či vyjádřeními k podkladům zabývá, je bez většího významu, jak tyto označí.*“ K námitce tržní hodnoty bytu a pohody bydlení se žalovaný vyjadřuje na str. 14 až 16 napadeného rozhodnutí. Poslední námitka týkající se nesouhlasu se závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví o hlukové studii je žalovaným taktéž vypořádána v napadeném rozhodnutí na str. 16 a 17.

[13] Z výše uvedeného je zřejmé, že napadené rozhodnutí **netrpí vadou nepřezkoumatelnosti**, jelikož žalovaný vypořádal všechny námitky, které žalobce v odvolacím řízení vznesl, přičemž jsou obsahově totožné s žalobními námitkami. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný s celým případem důkladně seznámil a neopomenul žádné skutečnosti, které jsou v dané věci podstatné. Krajský soud proto

neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, která spočívá dle žalobce v nedostatečném vypořádání námitek v napadeném rozhodnutí. Je zřejmé, že žalovaný výrok řádně odůvodnil, je zřejmé, kdo jsou účastníci řízení, neobsahuje žádnou vnitřní rozpornost v hodnocení žalovaného, když vede celá právní argumentace ke stejnému závěru, odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí je vyčerpávající a žalovaný se vyjadřuje ke všem námitkám žalobce, přičemž veškerá tvrzení žalovaného mají oporu ve správním spise.

[14] Další námitky zdejší soud posoudil následovně.

IV.b) Závazný posudek Ministerstva zdravotnictví

[15] Žalobce namítá, že nelze odkázat žalovaným na závazný posudek (dále též „posudek“) Ministerstva zdravotnictví České republiky (dále též „Ministerstvo“ nebo „Ministerstvo zdravotnictví“), jelikož není zřejmé, kdo provedl výpočet, kdo odpovídá za jeho správnost a zda takoví úředníci vůbec disponují potřebnou způsobilostí.

[16] Ministerstvo zdravotnictví jako správní úřad dle ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, tedy jako nadřízený správní orgán, obdržel žádost Krajského úřadu Zlínského kraje o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice, jelikož se jedná o závazné stanovisko, které není samostatným rozhodnutím ve správním řízení, ale jeho obsah je závazným pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Je jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, u kterého neplatí zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu. Správní orgán, který vede řízení, je vydaným závazným stanoviskem dotčeného orgánu při vydání vlastního rozhodnutí vázán a nemůže se od něj odchýlit, neboť by tak překročil rozsah pravomocí, které mu zákon svěřuje. Činnost dotčeného správního orgánu nemůže správní orgán, který vede řízení, nahrazovat. Nemůže o otázkách, které spadají do působnosti dotčeného správního orgánu rozhodnout beztoho, aniž by si vyžádal závazné stanovisko, neboť k tomu nemá zákonem dané zmocnění ani odborné znalosti. Pokud by o otázkách svěřených do působnosti dotčeného správního orgánu rozhodl správní orgán, který vede řízení, jednalo by se o nezákonné jednání ultra vires, neboť závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze dotčený správní orgán (srov. např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář, 2. vydání. Praha: 2009, s. 506 a n.). V případě odvolání proti správnímu rozhodnutí, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „*jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska*“. Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. V těchto případech dochází k prolnutí dvou principů, které našly své uplatnění ve správním řádu, a to 1) devolutivního účinku odvolání a 2) vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To

samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčeného orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání.

[17] Dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Samozřejmě nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, který řízení vede. Ministerstvo zdravotnictví je tak nejvyšší možnou instancí, která mohla a může řešit námitky směřující proti hlukové studii. Součástí soudního přezkumu je posouzení podkladu Ministerstva zdravotnictví z hlediska zákonnosti (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009-63).

[18] Zdejší soud konstatuje, že podklad Ministerstva zdravotnictví je dostatečně přezkoumatelný, jeho úvaha a postup je v zákonných mezích a je z něj logické, jak ministerstvo postupovalo. Obsahem stanoviska Ministerstva zdravotnictví je především podrobný popis hlukové situace a posouzení Hlukové studie předmětného záměru stavby. Z odůvodnění stanoviska Ministerstva jsou zjevné ty klíčové skutečnosti, z jakého důvodu Ministerstvo závazné stanovisko Krajské hygienické stanice potvrdilo. To, že samo ministerstvo dopočítalo přesnou hladinu zvuku v bodě „K2“ zdejší soud považuje za dostatečné a plně přezkoumatelné. Zdejší soud nespatřuje žádnou rozporuplnost jak v rámci samotného posouzení ministerstvem, tak vůči jiným podkladům ve správním spise, naopak má zdejší soud za to, že je zřejmé, že všechny postupy směřující ke zjištění hladiny zvuku a vibrací při chodu stavebního záměru jsou posouzením ministerstva potvrzeny a správní spis neobsahuje žádné podklady, které by říkaly opak. Sám žalobce nedokládá žádné důkazy, které by provedené výpočty v rámci řízení vyvracely. Výpočet byl proveden samotným správním úřadem, ministerstvem, není tudíž žádný pochyb o tom, že by výpočet prováděly osoby nezpůsobilé. To, že došlo k upřesnění výpočtu je tak ve prospěch žalobce, čímž se mohl ujistit, že hladina zvuku nepřekročí zákonem stanovený limit. Hluková studie neobsahuje přesný výpočet, ale z logiky věci je zřejmé, že v bodě „K1“ bude hluk vyšší než v bodě „K2“, což se potvrdilo vydaným posouzením ministerstvem zdravotnictví.

[19] Je pravdou, že zpracovatel RNDr. Josef Vrána, neuvedl přesnou hodnotu hluku v bodě označeném „K2“. Pochybení bylo napraveno odvolacím (nadřízeným) orgánem Ministerstvem zdravotnictví. Ministerstvem provedený výpočet je dostatečný a jim zvolený postup je přezkoumatelný (viz výše). Ministerstvo zdravotnictví potvrdilo, že nebude

překročen zákonem stanovený hlukový limit, přičemž zdůrazňuje, že dodržení hygienických limitů hluku musí být dále doloženo v průběhu zkušebního provozu stavby. Ze spisového materiálu je zřejmé, že provedený výpočet splňuje zákonem uvedený limit. Projekt záměru stavby tak splňuje zákonem stanovené podmínky v oblasti ochrany veřejného zdraví i v rámci stavebního zákona.

[20] Závěrem zdejší soud uvádí, že námitka **týkající se nemožnosti odkázat na posudek Ministerstva zdravotnictví je na základě výše uvedeného nedůvodná**. Posudek Ministerstva je dostatečně odůvodněný a jako orgán přezkoumávající závazné stanovisko dostatečně prokázal, proč závazné stanovisko Krajské hygienické stanice potvrdil. Žalovaný se nesmí od posudku Ministerstva odchýlit při svém rozhodování.

IV.c) Nevypočtení hladiny hluku v nočních hodinách

[21] Žalobce dále namítá nedostatek hlukové studie, který spatřuje v nevypočtení hladiny hluku i v nočních hodinách. Právní úprava neobsahuje zákonem stanovené požadavky na obsah hlukové studie. Neexistuje tak povinnost v hlukové studii posuzovat veškeré možné alternativy, které při stavebním záměru mohou vzniknout. Zásadní je u každého individuálního záměru posoudit největší možnou hlukovou zátěž, která při provozu a realizaci stavebního záměru může vzniknout. V tomto případě se jedná o provoz restaurace a vinárny. Oba tyto provozy mají dle projektové dokumentace povolený provoz pouze do 22:00 hodin. Stěžejní je pro hlukovou studii posouzení tohoto provozu do výše uvedené hodiny. Není povinností zpracovatele studie posuzovat hluk nad rámec zadání. V případě, kdy hluk nepřekročí zákonnou mez při největším provozu, je logické, že v nočních hodinách pak bude hluk z provozu zcela zanedbatelný a prokazatelně nižší. Posudek Ministerstva zdravotnictví v tomto bodě nikterak Hlukovou studii nepovažuje za nedostatečnou. Zdejší soud se závěry Ministerstva zdravotnictví zcela ztotožňuje a nemá důvod se od něj odchýlit. Zdejší soud tak konstatuje, že **námitka je tak nedůvodná**.

IV.d) Umístění referenčních bodů

[22] Dle žalobce není na správním orgánu Krajské hygienické stanice Zlín, aby stanovoval umístění referenčních bodů pro výpočty hlučnosti ani konkrétní obsah Hlukových studií. Žalobce však neuvádí, kdo je podle něj oprávněný jednotlivé referenční body stanovit. Referenční body jsou stanoveny v Hlukové studii, kterou provedla odborná osoba způsobilý k výkonu a zpracování Hlukových studií a zdejší soud má za to, že zvolené referenční body jsou zvoleny tak, aby bylo dostatečně zjištěno, jaká bude hluková hladina v obytných prostorách vedlejšího domu, což znamená prostory, kde by mohlo dojít k největšímu zásahu do práv občanů. Zdejší soud zdůrazňuje, že bod K2 je, jak vychází z podání žalobce, přímo před bytem žalobce, tudíž je v jeho prospěch, že bude zjištěna hladina hluku co nejpřesněji právě u jeho bytu. Žalobce v žalobních námitkách ani v rámci námitkového řízení ve správním řízení neuvedl jiné, či dle něj vhodnější referenční body s konkrétním umístěním. Zdejší soud konstatuje, že **námitka žalobce týkající se umístění referenčních bodů je nedůvodná**.

IV.e) Pohoda bydlení a související Hluková studie

[23] Žalobce dále brojí námitkou týkající se vlivu na pohodu bydlení a tržní hodnotu bytu žalobce. Žalobce ve své žalobě nespecifikuje blíže, v čem spatřuje omezení v realizaci předmětné stavby na svoji osobu a neuvádí, v čem bude omezeno jeho právo na „*pohodu bydlení*“. Námitka je žalobcem vymezena tak obecně, že zdejší soud musel k její interpretaci přistoupit z obecného hlediska s přihlédnutím k ustálené judikatuře a praxi.

[24] Pohodu bydlení vymezil Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 tak, že „*[p]ohodou bydlení*“ ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.“ Nejvyšší správní soud dodává, že „[s]právní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“ Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012 – 113, uvádí, že „[m]ezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí.“

[25] Ustanovení § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále též „OTPV“) stanovuje, že „*Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí*. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.“

[26] Pojem „kvalita prostředí“ nahradil pojem „pohoda bydlení“ obsažený v právní úpravě za účinnosti stavebního zákona z roku 1976. Nové stavebně-technické předpisy již pojem „pohoda bydlení“ nepoužívají. Dle názoru soudu však pojem „kvalita prostředí“ obsahově naplňuje kritéria dříve používaného pojmu „pohoda bydlení“, a je tedy možné stávající judikaturu vztahující se k pojmu „pohoda bydlení“ plně aplikovat i na pojem „kvalita prostředí“ (srov. také rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2011, č. j. 15 Ca 154/2009-42).

[27] Ustanovení § 10 odst. 1 písm. j) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, stanoví: „*Stavba musí být navržena a provedena tak, aby neohrožovala život a zdraví osob nebo zvířat, bezpečnost, zdravé životní podmínky jejich uživatelů ani uživatelů okolních staveb a aby neohrožovala životní prostředí nad limity obsažené v jiných právních předpisech, zejména následkem nevhodných světelně technických vlastností.*“

[28] Ustanovení § 127 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013, stanovilo: „*Vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek.*“

[29] Ustanovení § 1012 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „občanský zákoník“), stanoví: „*Vlastník má právo se svým vlastnictvím v mezích právního řádu libovolně nakládat a jiné osoby z toho vyloučit. Vlastníku se zakazuje nad míru přiměřenou poměrům závažně rušit práva jiných osob, jakož i vykonávat takové činy, jejichž hlavním účelem je jiné osoby obtěžovat nebo poškodit.*“ Ustanovení § 1013 odst. 1 cit. předpisu pak stanoví: „*Vlastník se zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod.*“

[30] S ohledem na rozsah možných námitek, kterými lze brojit proti narušení tzv. „pohody bydlení“ (viz výše) považuje soud za klíčové [a to i s ohledem na § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.], aby žalobce v rámci žalobního bodu specifikoval zcela konkrétní zájmy, které mají být v jeho případě narušeny. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí zcela obecnou argumentací, bez bližší specifikace a tudíž ze strany soudu k posouzení námitky nelze přistoupit jinak, než z obecného hlediska se snahou pojmout a interpretovat co nejvíce možností potencionálního zásahu do práv žalobce, čímž má zdejší soud v předmětné věci na mysli především nedostatek světla, dopad stínu předmětné nemovitosti do bytu žalobce, hluk a případné otřesy, který by mohly nepřiměřeně závažně rušit práva žalobce.

[31] Ze spisového materiálu vyplývá, že se správní orgány zabývaly otázkou pohody bydlení, jelikož vypracovaly jak hlukovou studii Centrem stavebního inženýrství a.s., tak i hodnocení vlivu stínění na denní osvětlení a proslunění. Z hlukové studie vyplývá, že dle nařízení vlády č. 272/2011 o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, splňuje stavba nejvyšší přípustnou hladinu akustického tlaku pro denní dobu a závěrem studie uvádí, že realizací a přístavbou polyfunkčního domu nedojde ve venkovním chráněném prostoru

nejbližších bytových domů k překročení uvedeného hlukového limitu. Hodnocení vlivu stínění na denní osvětlení a proslunění bylo provedeno Ing. P. K. Ze studie vyplívá, že v bytech č. 1 a č. 2 v 1. NP budou zastíněny tři obytné místnosti ale jen tak, že tyto zůstávají podle legislativně platných kritérií prosluněny. Co se týče denního světla, splňuje návrh zákonnou podmínku, kdy hodnoty denního světla v bytech v prvním podlaží nebudou menší než 32%. Závěrem zpracovatel navrženou stavbu doporučuje k realizaci.

[32] Dokumentace pro územní rozhodnutí a stavební povolení od autorizovaného architekta Ing. arch. A. O. vymezuje v bodě B.2.11 a následující, posouzení ochrany stavby před negativními účinky vnějšího prostředí. V bodě B.2.11. d) se věnuje i ochraně před hlukem. Dle dokumentace nebudou překračovány hygienické limity hluku dle nařízení vlády č. 272/2011, neboť provoz restaurace i vinárny je omezen do 22:00 hod. a nebude zde žádná hudební produkce. Pro zamezení šíření hluku okny z přípravný v 1. NP budou všechna okna navržená jako neotvíravá.

[33] Tvrzení týkající se hluku potvrzuje i závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Zlínského kraje. Krajská hygienická stanice v závěru týkající se hlukové studie konstatuje, že „na základě výsledků modelových výpočtů lze tudíž možno předpokládat, že vlivem provozu polyfunkčního objektu včetně hluku z dopravy na příjezdové účelové komunikaci k parkovišti nedojde v chráněném venkovním prostoru stavby k překročení hygienického limitu hluku $L_{Aeq,8h} = 50$ dB stanoveného pro předmětné zdroje hluku, chráněný venkovní prostor staveb a denní dobu v § 12 odst. 1, 3, a v příloze č. 3 části A) nařízení vlády ČR č. 272/2011 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Pro úplnost je nutno poznamenat, že ekvivalentní hladina akustického tlaku A při současném provozu všech shora jmenovaných zdrojů hluku stanovená jako součet shora uvedených vypočítaných dílčích hladin činí v exponovanějším referenčním bodě K1 $L_{Aeq,8h} = 49,3$ dB.“ Jelikož Krajský úřad Zlínského kraje požádal o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje Ministerstvo zdravotnictví České republiky vydalo potvrzení závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje dne 26. 2. 2015, kde uvádí, že „předložená hluková studie podává dostatečné informace o budoucí akustické situaci v denní době v chráněném venkovním prostoru sousední stavby čp. 483. Ve studii jsou ekvivalentní hladiny akustického tlaku v chráněném venkovním prostoru pro bod K2 uvedený pouze pro zdroje, které ovlivní přímo tento bod a ve studii není vyhodnocen celkový vliv od všech jednotlivých zdrojů ovlivňující akustickou situaci. Jak je výše v textu uvedeno, výsledné hodnoty ekvivalentní hladiny akustického tlaku v bodě K1 a K2 byly v rámci přezkumu stanoviska Ministerstvem zdravotnictví doloženy a nepřekročí požadovaný hygienický limit pro denní dobu. Celková ekvivalentní hladina akustického tlaku emitované provozem navrhované stavby v bodě K1 je $L_{Aeq,8h} = 49,3$ dB a v bodě K2 je $L_{Aeq,8h} = 48,7$ dB. S ohledem na skutečnost, že hluková studie je dostatečná, i stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 28. 3. 2013, které je podmíněné a váže se na splnění deseti podmínek, jejichž splnění musí být stavebníkem doloženo krajské hygienické stanici před vydáním souhlasného závazného stanoviska ke kolaudačnímu souhlasu stavby.“

[34] Z výše uvedeného je zřejmé, že veškeré podklady a stanoviska dotčených orgánů, podklady a studie od odborníků, realizaci stavby povolují a nespátřují v samotné realizaci a provozu stavebního záměru takový zásah do práv občanů, či zásah do práva na pohodu bydlení okolních bytových jednotek, který by byl nad rámec zákonem stanoveného limitu.

V případě, že žalobce má za to, že by byl realizací stavby poškozen či nějak zásadně dotčen na svých právech, nedoložil žádný posudek, který by veškerá tvrzení obsažená ve správním spise (Hluková studie, studie týkající se osvětlení apod.), vyvrátil. To, že žalobce namítá zásah do pohody bydlení je pouze obecné tvrzení bez bližší specifikace, bez dostatečných podkladů. Naopak ze správního spisu je zřejmé, že tato námitka nemůže uspět, jelikož si stavebník nechal vypracovat studie, které vyvrací žalobcovo tvrzení. Žalobce nedokládá ani své tvrzení týkající se tržní hodnoty bytu. Pouze konstatuje, že jeho hodnota se snížila, aniž by své tvrzení opíral o fakta či provedené výpočty. Zdejší soud tak **námitku pohody bydlení a snížení tržní hodnoty bytu považuje za nedůvodnou.**

IV.f) Rozpor ustanoveními správního řádu a nezákonnost napadeného rozhodnutí

[35] Žalobce namítá rozpor s ustanovením § 2 odst. 1 a 4, ustanovením § 3, 5 a 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Zdejší soud konstatuje na základě výše uvedeného, že nelze namítat rozpor s uvedenými ustanoveními správního řádu, jelikož stavební úřad a žalovaný postupovali řádně, dle zákona a dle zákonných ustanovení a nikterak neporušovali základní zásady správního práva. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami, přihlížel ke všem stanoviskům, hodnotil důkazy a veškeré dokumenty a podklady, které byly v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný vycházel z podkladů a dostatečně zjistil stav věci. Žalovaný se taktéž snažil veškeré námitky vyhodnotit, aby nedocházelo k žádným sporům, vyzýval dotčené orgány, sám z vlastní iniciativy se snažil námitky řešit. Žalovaný nepochybil ve svém postupu a zdejší soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když prvostupňové rozhodnutí nezrušil a nevrátil či nezměnil prvostupňovému orgánu, jelikož ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že nedošlo k porušení či k rozporu rozhodnutí s právními předpisy. V projednávaném případě nedošlo ani k nesprávnosti rozhodnutí a to ani v řízení správního řízení v prvním stupni, ani u odvolacího orgánu. Zdejší soud dále uvádí, že není možné považovat napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nedostatečného správního spisu, jelikož veškeré podklady, které jsou nutné pro vydání napadeného rozhodnutí, jsou obsahem správního spisu a napadené rozhodnutí se tak opíralo o skutečnosti zjištěné ve správním řízení. Veškeré skutečnosti jsou doloženy a správní spis obsahuje veškeré podklady. Žalobce neuvádí přesně, co je dle něj nedostatkem správního spisu. Neuvádí proč má za to, že je správní spis nedostatečný pro vydání napadeného rozhodnutí. Zdejší soud žádné nedostatky ve správním spisu nespatřuje. Správní spis je jasně a uživatelsky přívětivě vedený, s jednoznačně časovým rozdělením a s dostatečným obsahovým popisem. Veškeré listiny, ze kterých správní orgány vycházeli, jsou obsahem správního spisu. **Námitka je tak nedůvodná.**

IV.g) Rozpor s ustanoveními stavebního zákona a námitka neoprávněného zahájení stavby

[36] Žalobce namítá i rozpor s ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) a ustanovení § 134 odst. 4 stavebního zákona. Zdejší soud uvádí, že k postupu dle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nemohlo u předmětné stavby dojít, jelikož k zahájení realizace předmětného stavebního záměru došlo až po vydání stavebního povolení. Ze správního spisu je zřejmé, a zdejší soud má za prokázané, že na základě provedených kontrolních prohlídek se úpravy, prováděné před stavebním povolením, týkaly pouze neodkladných oprav, jednalo se

tedy o udržovací práce, které musely být realizovány k tomu, aby vůbec mohlo dojít k samotným pracím na stavebním záměru. Stavebník sám oznámil stavebnímu úřadu dne 17. 10. 2012, že zahájí udržovací práce na objektu Sokolská 551, Zlín a to sestávající z opravy střechy, vnější fasády a vnitřních úprav v objektu, které jsou nutné k zabezpečení bezpečného provozu domu. Z protokolu z místního šetření ze dne 1. 11. 2012 vyplývá, že byl objekt nepoužívaný, v neudržovaném stavu, krytina nepadá, krov je stabilní, omítka opadáva. Závěrem je uvedeno, že stavba bezprostředně neohrožuje okolí. Dne 12. 2. 2013 proběhla další kontrola. Protokol z místního šetření uvádí „na místě stavby bylo zjištěno, že po provedení stavebních prací, avizovaných stavebnímu úřadu dne 17. 10. 2012 (kvůli havarijnímu stavu budovy) jsou odstraněny vnější i vnitřní omítky, zajištěny okapy a připevněny plechové zábrany, kterými je zajištěna ochrana kolemjdoucích před případným pádem části krytiny. Uvnitř budovy byly odstraněny vnitřní omítky, nášlapné vrstvy podlah a po jedné příčce v přízemí a v patře. Udržovacími pracemi nebyly dotčeny žádné nosné konstrukce. Stavební suť byla odvezena technickými službami Zlín.“ Dne 15. 7. 2014 proběhla další kontrolní prohlídka. Zjištěný stav byl „na základě telefonického upozornění občana stavební úřad přizval vlastníka objektu k místnímu šetření. Na místě bylo zjištěno, že od minulé kontrolní prohlídky (únor 2013) neproběhly žádné stavební ani bourací práce. Kvůli vandalismu byla okna v přízemí zabezpečena dřevěnými deskami.“ Dne 3. 3. 2014 byla podána žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Dne 2. 4. 2014 bylo stavebníkovi oznámeno zahájení společného řízení ve věci předmětné nemovitosti. Dne 17. 7. 2014 bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Z výše uvedeného vyplývá, že nedošlo k provádění stavby bez rozhodnutí, jelikož realizace stavby nezapočala a docházelo pouze k udržovacím pracím. Zdejší soud konstatuje, že je zřejmé, že stavebník svůj stavební záměr nezahájil před vydáním zákonem stanoveného rozhodnutí stavebním úřadem a nemohlo tak dojít k rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a nemohlo tudíž dojít ani k namítanému rozporu s ustanovením § 134 odst. 4 stavebního zákona. **Námitku** žalobce zdejší soud posoudil jako **nedůvodnou**.

IV.h) Návrh příjezdu do garáže

[37] K námitce týkající se návrhu žalobce ohledně příjezdu do garáže a jejího nedostatečného projednání zdejší soud uvádí, že se jedná o námitku zcela nedůvodnou. Jedná se o návrh, který zasahuje zásadně do projektové dokumentace, která je dokumentací stavebníka, nejedná se o dokumentaci, která je přístupná všem osobám. Jedná se o záměr, který je pouze v rukou samotného stavebníka a projektanta. Osoby dotčené na svých právech mohou namítat pouze takové námitky, které jsou relevantní k projednávané věci. Návrh změny projektové dokumentace není námitkou, kterou musí správní orgán projednávat a odůvodňovat. Projektová dokumentace jako taková splňuje všechny zákonem stanovené podmínky a není možné požadovat po stavebníkovi, aby vycházel vstříc osobám, které bydlí ve vedlejším domě, a zapracovával jejich návrhy do svého projektu pouze z důvodu, že by jejich návrh vyhovoval více jejich situaci a méně se dotýkal jejich práv (zdejší soud nad rámec uvádí, že je ze spisového materiálu zřejmé, že se stavebník snažil vycházet osobám dotčeným, co možná nejvíce vstříc). Zásadní je posouzení, zda projektová dokumentace splňuje všechny požadavky zákonem požadované, v tomto případě není pochyb, že by tyto požadavky projektová dokumentace nesplňovala. Žalovaný jasně uvedl v napadeném rozhodnutí, že se jedná o námitku, která zasahuje do projektové dokumentace, kterou ovlivňuje pouze stavebník. Žalovaný se tak s námitkou dostatečně vypořádal, když žalobci

jednoznačně vysvětlil, že se nejedná o námitku, kterou může sám správní orgán řešit. Tato námitka nepoukazuje na nedostatek projektové dokumentace, ale jedná se pouze o návrh jiného dispozičního řešení, a to pouze z důvodu vlastního pohodlí žalobce. Soud tak považuje **námítku za nedůvodnou.**

[38] Zdejší soud závěrem uvádí, že si je vědom aktuální situace, kdy předmětná stavba, která měla podléhat rekonstrukci a přístavbě již neexistuje (částečně spadla a částečně byla zbořena) a zdůrazňuje, že **soud je vázán zákonným ustanovením § 75 s.ř.s.**, které jednoznačně uvádí, že při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V. Shrnutí a náklady řízení

[39] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[40] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jim přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jim žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu